

Julenummer2013

”Gammelt og Nytt”

Nr.4 2013

Medlemsblad for Båtsfjord Historie- og Museumslag

NY BUTIKK

Øystein Årnes og Elin Årnes Pedersen

I høst åpnet Øystein Årnes (55) butikken MATMONS i deler av tidligere ICA butikken i Fjordveien som ble nedlagt høsten 2012. MATMONS selger fiskemat, grillmat og lapskaus m.m. De har også en salatdisk, samt salg av kaffe. På sikt skal de utvide med salg av fisk m.m. Som medarbeider har Øystein med seg Elin Årnes Pedersen (32) som har jobbet i 15 år med fiskemat.

I januar skal også FØRSTE STOPP flytte inn i ICA lokalene.

Lederen har ordet.

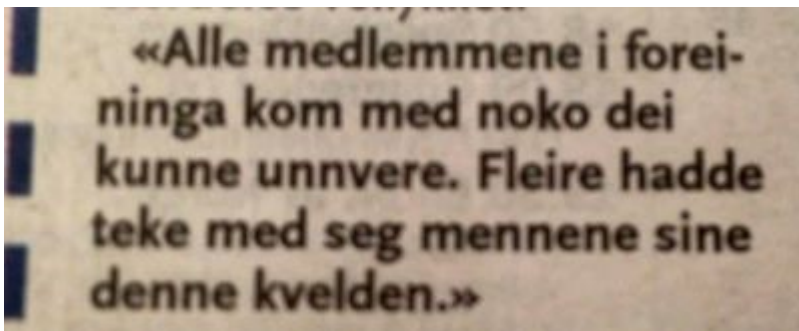
Skriver nu 1. desember og har nu gått inn i adventstiden, jeg synes ikke det er lenge siden vi hadde adventstid sist. I høst har det vært liten aktivitet i lag på grunn av sykdom, håper att vi kommer sterkere etter nyåret. Museet har hatt dårligere besøk i 2013 enn i 2012. I høst fikk vi kr.30 000 i støtte fra Båtsfjord Kommune, og det takker vi for.

Salget av Båtsfjord kalenderen for 2014 har gått bra og enda har vi den beste tiden for salget igjen. . Jeg håper att flere vil være med og jobbe for Historie- og Museumslaget slik att historien til Båtsfjord blir tatt vare på. Årsmøte skal avholdes tirsdag 17. februar 2014 på museet, så da er det bare og møt opp. Har du saker som du vil at årsmøte skal behandle er det bare og sende den inn til styret innen 20. januar 2014.

Gammelt og Nytt” kommer ut fire ganger i året. Det har vært interessant og fått tilbake melding på hvordan det blir mottatt, både med ros og ris. Ellers kan du lese i dette nr. av ” Gammelt og Nytt” om Makkauringen Einar Hansen, portrett av Alfon Gerhardsen og «Fra arktisk prakt til solnedgangsfjellet.» m.m.

Til slutt vil jeg ønske dere alle en riktig fredelig jul og et godt nytt år.

Alex

Enslig politimann i kamp med flere hundre fyllicker.

Hundrevis av fiskere skeiet ut i Båtsfjord i pinsen – stede uten arrest og politistasjon.

Vadsø i dag (VG privat)

Den rapport som politiet i Båtsfjord kan gi etter pinsefeiringen der på stede forteller om fyll og uorden i slik dimensjoner at neppe noe annet sted her i landet kan vise maken.

Pinseaften lå det inne flere hundre fiskebåter på havnen, og fiskeværet ble oversvømmet av fremmede fiskere i tusentall ga seg til å drikke og farte mellom husene. Politibetjent Bardosen sier til bladet "Finnmarken" at flere hundre personer viste seg overstadig beruset på offentlige steder, og de to politibetjentene hadde fullt opp å gjøre hele natten med å plukke opp de som var aller mest døddrukne.

De ble brakt om bord i sine respektive fartøyer. En rekke av dem kom også i et durabelig slagsmål, men da politiet kom til var de fleste forduftet.

Første pinsedag om kvelden var det også en del fyll, og avslutningen på pinsehelgen ble like lite oppløftende som pinsaftenettermiddag. Av de mange tilreisendefiskere er det mannskapene fra de norske trålerne som klar innehar ledelsen i usømmelig opptreden. De regner kanskje med at her oppe kan de gjøre som de ønsker.

Og så er det bare å føye til at ennå er intet spadetak tatt for å reise en skikkelig politistasjon med arrestlokale i Båtsfjord. De siste årene har jevnlig vært nytte til "befaringer" og besøk. Det ser ikke ut til at man forhaster seg i Justisdepartementet, skriver bladet "Finnmarken" i Vadsø.

Politiet har bare et lite kontorkott i Fiskarheimens kjeller, og vanligvis er det bare en politibetjent på stedet. I den verste fiskersesongen får man imidlertid en mann til hjelp fra Vardø, og selv om politibetjent Bardosen er en av de største og kraftigste politifolk som finnes i Finnmark, kan det bli vanskelig for ham å hamle opp med flere tusen mann når de går berserkerang. Det har flere ganger fra kommunens side vært gjort henvendelse om at det må gjøres noe for å få orden i forholdene.

VG mai 1956

Hvis det ikke var for lommetyver, ville jeg ikke ha noe seksualliv i det hele tatt.

Finnmarken 1931.

Febr. 31

Jete eller molo.

I Ytre Syltefjord har det nå i fire år pågått et arbeide med utrausing av stein til en jete som med tiden skulle bli beskyttelse mot nordlig vær, med en båtstø på innsiden for båtoppsett. Jetens lengde var vistnok beregnet til 70 meter. Den virkelige tanke var nok den at det bare skulle være en jete, men tidene forandrer jo både sinn og skinn, og således også her.

Nå er det innsendt en henstilling med vedtatte anbefalinger fra stedets millijonær om å få denne mur forlenget med 100 meter. Altså en molo og etter visse hoders uttalelser skal dette vere vedtatt, men av hvem.

Alle som kjenner landforholdene i Syltefjord, kan med trygghet si at Syltefjord aldrig blir nogen havn selv om den på begynte mur blir 1 kilometer lang. For muren blir bare beskyttelse mot nordlig vær, mens alle andre vinde blir å fortsette uforstyrret frem gjennom tidene. Nå er Ytre Syltefjordsåeldes innrettet etter herrens plan. Hvorfor da fortsette å stampe mot brodden, for selv penger nytter ikke.

Nå er det jo så ledes ordnet med de nødmidler som bevilges år om annet til avhjelp av nøden at vist man ikke roper om noen kroner så blir man ikke tilgodesett med et eneste øre. Men disse midler burde anvendes der hvor de virkelig trenges, men ikke som i dette tilfellet så å si senkes på havets bund, og ikke fiskerne til nytte, men til beskyttelse for 4-5 kaier. Og de som eier disse kaier har også anektert de sjøgrunne som forefinnes, så noen utvikling av stedet vil selvsagt ikke denne mur forsage som molotilhengerne publiserer. Denne mur er selvfølgelig ikke den første som blir bygget. Der finnes mange sådanne, og enda flere blir det. Men havneforholdene er og blir de samme som de har vært i årtusener tilbake. Hvor lenge skal denne hasard med folkets penger fortsette. Skulle ikke tiden være inne for rette vedkommende å igangsette arbeide for nødsmidler som tilfaller en kommune der det virkelig blir havn, og at det utførte arbeidet kan bli til glede for småbåt og skøytefiskerne.

Fisker

Kvinner er som melk. Når man lar dem stå, blir dem sure.

Jeteanlegget i Syltefjord

I "Finnmarken" for 7. januar er inntatt en artikkel med overskrift Jete eller molo, undertegnet Fisker.

Denne fisker eller fiskespekulant vises å ha så lite kjennskap til forholdene her at man må sette et spørsmålstegn på hans hode å spørre om mannen er riktig vel bevart. Selvsagt når avindsyke i konkurranse mellom forskjellige steder og selvinteresser får fritt spillerom som i dette tilfelle, kan man ikke ta den slags personer eller deres artikler bokstavelig. Bakvaskeri og avindsyke er i seg selv en vederstyggelighet, ja en av de groveste og styggeste egenskaber et menneske kan være i besittelse av. Det forbedrer heller ikke karakteren om denne egenskap økes, blandet i sammen med stedlige interesser i håp om å få litt sympati. Måten er det ikke så nøye med i sanne tilfeller, bare hensikten oppnåes og ens higen etter hevn og avindsykhets tilfredstilles. Enhver som har litt kjennskap til forholdene her vet at den største hindring for stedet er elendige strandforhold. Derfor opptok Fisker og Arbeiderforeningen her for fire år siden et intenst arbeide med krav om strandbeskyttelse. Senere har også stedets forretningsdrivende og fiskere helt fra Lofoten og nordover sluttet seg til kravet om effektiv beskyttelse mot ytrig vær. Bakvaskelse og motarbeide av så vel støen som det videre arbeidet som er nedlagt her tok allerede sin begynnelse fra starten av. Om ikke offisielt men dog bak ryggen på dem som sto i spissen. Ikke av fiskere eller arbeidere heller ikke forretningsdrivende med selvaktelse, men av den slags diskenspringere som alltid kritiserer et hvert almenntilganglig tiltak som vedkommende ikke direkte har fordel av. "Fiskeren" anfører blant annet; Syltefjord blir aldrig nogen havn selv om den påbegynte mur blir 1 kilometer lang. "Fiskeren" må ubetinget tenke adskillig skjefte når han anfører noe slikt. Alle som har kjennskap til den geografiske oppmåling vet at med 1 kilometer lang mur så må havnen bli igjenbygget. Derimot kan ingen påstå at en 70 meter lang mur som så å si står på tørt land ved lavvand, kan ventes å gi vern som er nødvendig for beskyttelse av strandlinjen. Men når den forlenges 200-250 meter vil den verne både stranden og samtidig skape en bra havn. Vel nok mener "Fisker" at det ikke blir tilfiskernes nytte men til beskyttelse for 4-5 kaier. Kan virkelig noen være så trang i hjerneterskelen at de vil prestere noe slikt tull. Enhver må da kunne forstå at det kommer til alles nytte, så vel fiskerne som til fiskeprodusentene. Dermed er det et almenntilganglig krav og bør gå foran de private interesser. Stedets utvikling anfører "Fiskeren" at

millionærer og molotilhengere har nektet de aksjoner som forefinnes. Men forfatteren kommer her inn på med en kjempeløgn med hensyn til grunnspørsmålet. Faktum er at det finnes neppe noen steder i Finnmark hvor det er så rikelig med lett tilgjengelig statsgrunn som i Syltefjord. Inne i selve været er der gode almenninger, og fra jeten og utover kan måles 1000x400 meter flatt oppland som står til disposisjon for enhver og hvorpå kan plasseres hjellebruk til millioner av kilo. I et gammelt fiskevær som Syltefjord, er der ikke noe avskrekkende at der finnes 4-5 kaier, men det er malplisert å påstå at hele Syltefjord av den grunn er anektert av disse, all den tid at de fineste hjelle og tørkeplasser er statsgrunn og således ledig for almen benyttelse.

Til slutt ynkes ”Fiskeren” seg over hvor lenge denne hasard med folkets penger skal fortsette. Her røper mannen sin svake side i det han mener at det er hasard å nedlegge kapital noe annet sted enn nettopp der hvor mannen selv har sine interesser plasert. Altså den rene private interesse-konkurranse. Er det ikke større hasard at fiskerne gang på gang forliser så å si oppe i fjæra, og taper både båt og fangst. Jeg behøver ikke ta eksemplet lengere enn sist sommer da flere båter ble slott i filler og en av dem som det gikk verst utover er den dag i dag uten båt.

Og adskillige skulle vel også de strabaser veie i vektskålen som fiskerne har måtte kjempe, og med livet som innsats. Dette må man i sannhet si kan kalles hasard og det til gagn.

Syltefjord i februar 1931

Carl Kitdal

Fisker.

Uskikk ved kinoen i Båtsfjord.

Ved kinoen i Båtsfjord er det en uskikk som visstnok ikke er å spore andre steder. Flere av stedes kinogjengere har uttalt sin misnøye med dette. For holdet er nemlig det at lenge før filmen er slutt er det folk som reiser seg for å gå , men da det er mer igjen av filmen blir de stående for å se resten, noe som gjør at de bakenfor sittende i det hele tatt ikke får med slutten av filmen, noe som er til stor ergelse for disse , da en jo har betalt for å se hele filmen.

En vil henstille til kinobestyreren om at han gjør sitt til at forholdet bedrer seg, evt. Varsler over høyttaler at folk blir sittende til filmen er slutt.

J.

Finnmarken august 1967

Her blir det spon, sa mannen, han høvlet over kona.

Minner fra Makkaur

Intervju med Einar Andreas Hansen (1895 – 1980) sønn av Hans Peder Wilhelmsen født i 1851 i Tromsø by og Alette Fredrikke Johansen født 1875 i Makkaur, Alette giftet seg senere med Fisker Martin Nikolay Karlsen og fikk fire barn sammen.

«Jeg ble født i Makkaur den 19. juli 1895. I dåpen fikk jeg navnet Einar, og foreldrene mine var Alette og Hans Hansen. Min Mor, søster (Hansine Wilhelmine Johansen) og jeg bodde hos besteforeldrene mine, for far døde så tidlig at jeg ikke kan huske han.

Stua vi bodde i besto av et stort oppholdsrom nede, dessuten gang og loft. På loftet sov vi. Tilbygget på baksida av huset kaltes sval. I oppholdsrommet hadde vi en kokeovn, et bord med stoler. Til koppene hadde vi en kopperekke på veggen, det var ingen kjøkkenbenk.

Bestemor var flink å lage mat. Hun stekte «kake» på ovnen for stekeovn det hadde vi ikke. Det var bare en familie i Makkaur som hadde det den gangen. Stekinga foregikk i oppholdsrommet hvor det også ble kokt, spist og arbeidet. Der satt vi hver med våre gjøremål: karding, spinning, strikking og søm – lineoppsetting, sperregarnsknytning og bøting. Det var alltid noe å henge fingrene i, og vi var alltid trøtte når vi la oss. I den innerste kråa sto besteforeldrenes seng. En 8 – 10 linjers parafinlampe hang i en streng under den ene bjelken og kastet sitt koselige skinn over våre bøyde nakker og travle hender.

Det var to fag vinduer med seks ruter i hvert vindu. Størrelsen på rutene var 10 x 12 cm. Bestefar rodde fisket, og når det var landligge gikk han på jakt etter Mikkell og oteren. Han gikk også ofte på stranda og lette rekved og fant da mange brukbare ting som kavler, auskar, bøtter og hvalbein og meget annet. Bestemor satt oftest med karren og rokken, eller strikket gode, varme votter og strømper. Hun lærte oss å lese bordbønn og morgen- og aftenbønn, og hun var svært snill med oss. Vi ungene tilbrakte tida med å leke mens vi var små. Vi fikk være ute, men måtte komme når hun ropte på oss. Lydige måtte vi være.

Her blir det spon, sa mannen , han høvlet over kona.

Når vi kom inn etter leken fikk vi «gångkake» som var laget av surdeig og stekt på ovnen. Kaka fikk vi tørr, uten margarin, men vi spiste den uten knurr. Til middag var det fisk. Vi hadde ikke poteter, og brukte kun «kake» og tran kokt av fiskelever til. En annen dag kunne middagen bestå av rugmelsgrøt med sirup og sirupsvann. En tredje dag sild og havresuppe. Bestemor hadde noen sauer og en ku. Ut på våren ble det melk, og da fikk vi rømmekolle og slapp å spise tørr «kake» bestandig. Om våren kom også faktoren, bestyreren på fiskebruket. Der var det handel, og nå ble det margarin og andre varer å få kjøpt. Vi leverte fisk og fikk varer fra butikken igjen. Barna kunne få et appelsin som den gang kostet 10 øre pr. stk. Da ble vi særlig glade, for slike ting var en sjeldenhet. Epler hadde vi aldri sett på den tida. I begynnelsen av april fikk vi anløp av «enruta». Vi kalte den også for Hamburgeren siden ruten avgikk fra Hamburg tilbake til Vadsø. Jeg husker at handelsmannen fikk «toppsukker» (store sukkertopper av form som pyramider som veide fra 3 til 10 kg) i store trefat. Sukkeret måtte hugges sund med en liten øks før det veides ut til kundene. Kaffe kjøptes i løs vekt og kostet fra 40 til 60 øre pr. kg. Den var ubrent, og vi brente den i en malmgryte hvor den utviklet en sterk røk som virket både på øyne, nese og hals, men god kaffe ble det allikevel. Til klaring av kaffen brukte vi sikori. Et lite stykke ble sluppet ned i kaffekjelen når kaffen var kokt. Kjelen var av kopper, og den måtte ofte fortinnes innvendig. Malmgryta brukte vi også til å koke mat i slik folk den gang var vant til. Ingen klaget fordi de ikke hadde det bedre. Folk var nøysomme, vant til å klare seg sjøl med lite å kjøpe for år etter år.

Om sommeren lekte vi barn hele dagen. Vi satt også oppe på haugene når åttringene kom seilende fra sjøen (bakken) med full fiskelast. Råseil bak råseil, det ene etter det andre kom stevnende mot land, ofte i solskinn og frisk bris. Det syntes vi va artig å se på. Siden da vi kom på skolen og fikk lese om vikingene, så tenkte vi på disse båtene som vi hadde sett komme seilende så mange ganger. Om vinteren løp vi på ski og akte på kjelke. Det var morsomt syntes vi, og tida gikk til vi skulle begynne på skolen. Som før nevnt var den daglige kosten skral, men til de store høytider, særlig julen, fikk vi bedre mat, og spør om vi var glade. Da leste bestefar juleevangeliet – og så sang alle ved julebordet. Etter maten leste bestemor en bordbønn, og så takket vi alle for maten. Vi fikk ikke gå ut eller til naboer 1. juledag. Alle skulle være samlet i heimen i denne store gledens høytid.

mennekene var roligere og verdigere i sin framferd i de dager. De satte stor pris på helligdagene, og vi som var barn lærte at vi skulle gjøre det samme. Så kom da skoledagene.

Da jeg kom inn i skolestua, ble jeg møtt av læreren, en gammel kar med langt hvitt skjegg. Han smilte, hilste på meg og viste meg hvor jeg skulle sitte. Så spurte han om jeg kjente noen bokstaver. Da jeg svarte ja, spurte han hvem som hadde lært meg det. «Mor» og «Bestemor» svarte jeg. Vi gikk i fellesklasse. De eldste stavet med oss og lærte oss å lese. Store plakater med forskjellige typer gotiske bokstaver stod oppstilt. Alle satt rundt et langbord. Jentene på en side, guttene på den andre. Hver av oss fikk ei lita tavle av stein med ramme og en griffel på lengde med en vanlig blyant. Skreiv vi noen gale bokstaver eller tall, så var det bare å spytte på tavla og tørke med trøyeermet. Ingen hadde bok i den tida, men da vi blei større fikk vi skrive med penn og blekk. Da fikk vi også lekser som skulle læres heime.

Religion var det viktigste faget. Vi hadde bibelhistorie mandag, katekisme med forklaring tirsdag, og slik gikk de andre fagene etter tur. Sløyd, håndarbeid eller gymnastikk fikk vi ikke, men vi var med og arbeidet både på land og sjø når vi ikke var på skolen, så vi manglet ikke trening av den grunn. De bøkene vi ikke skulle ta men heim, blei liggende igjen på skolebordet i fin orden til neste dag. Skoledagen begynte klokken 0800 om morgenen og varte til klokken 1600. Læreren leste med oss i fire måneder før jul, så reiste han til neste sted, som var Hamningberg, og skolte der til sist i mars måned. Så kom han tilbake til Makkaur og skolte til sist i mai, hvoretter vi var fri fra skolen til høsten. Makkaur og Hamningberg hadde felles skolekrets. Skolen var samlet med alle klassetrinn i en klasse. Det var nok slitsomt for læreren men det gikk fint. Vi blei overhørt heime og måtte kunne lekse før vi gikk til skolen. Slik gikk årene til vi fikk avgangsvitnesbyrd.

Etter det kom konfirmasjonsskolen. Den var i Vardø, og vi måtte reise dit. Undervisningen varte i 7 uker, og presten vi hadde het Oskar Grasmø (1912).

Og nå kom slitet på land og sjø med fisken. Enkelte år kom lodda og fisken i midten av mars. Loddetorsken kom helt nær land, ja, like opp i fjæresteinene, pleide vi og si. Da blei det travelt. Tidlig om morgenen var det til med juksa. Vanligvis var vi tre mann på en «treroring» som drev sammen. Vi hev først ut eggen som med en kjetting kalt «forlauper» var festet til varpet, (dens lengde kunne være 3 meter) og så lå vi på samme sted og fisket til vi hadde

fangst. Da rodde vi til land, og var det fjære sjø, måtte vi lempe fisken på land og bære den i linestamper ovenfor flomålet så ikke sjøen skulle ta den til vi kom tilbake. Så rodde vi ut igjen og fortsatte og fiske. Når vi kom på land med den andre lasten, bar det i sløyinga. En mann skar opp buken og tok hodet av fisken. Nr. 2 tok ut levra og sloget og tredjemann sperret den sammen. Når alt var klart, tok to av oss i hver sin ende av en rådvedstang med så mye fisk vi kunne bære, løftet den på akslene og bar den opp til hjellene. Tredjemann hengte fisken. Det var tungt arbeid, men vi hang i for å tjene mest mulig. Prisen for fisken den gang var like nede i 4 øre per kilo for torsken, og hysa vill de nesten ikke ha. Og drev vi på så lenge fisket varte. Så var det en liten pause til seien kom. Den kom sjelden før omkring 20. juni. Da var det påan igjen etter seien til midten av august når makketida begynte. Da kunne vi ikke henge mer, men bare salte fisken.

Det var og tida til å begynne med høya. På heimgjorde kunne vi få høy nok til 2 kyr og en del sauer. Resten slo vi inne i Båtsfjorden hvor det ikke bodde mange den gang. Vi seilte med åttringer og slo en farm (båtlast hvor høyet blei tråkket midt opp i masta) høy. Det bredde vi utover og tørka på stedet før vi bar det på ryggen det lange stykket ned til båten og seilte heim til Makkaur. Der måtte vi igjen bære høyet opp til husa i børreband, men vi var vante med å bære alt i hendene og på ryggen.

Når kullskuta kom med kull til alle som hadde bestilt, rodde folk ut med båtene og fikk kulla målt fra skuta og tippa ned i båtene til seg. Noen kjøpte 40hl. Og andre 30 og noen 20 hl. Etter som de hadde bruk for og råd til. Så rodde de inn til fjæra, «skåra» båten i floa og bar kulla i sekker på ryggen opp ballen og heim. Det var tungt. Vi brukte også torv som brendsel, særlig når kulla blei for dyr. I mine guttedager var prisen omkring kr 1,20 per hl.

Jeg har også vært med å ført kull fra Båtsfjord. Da hadde vi 40 hl. I åttringen hver gang og tok to turer. Om høsten kom fisket etter hysa. Vi brukte da 600 onglers line på hver mann, vi trengte ikke mer, for hyse var det nok av. Vi egna sjøl, og hentet to laster for dagen som vi hengte sjøl. Til gn bruktes lakesild, og vi egna 14000 angler per tønne sild. Før sesongen var omme hadde vi hengt hjeller fulle, mest av hyse. Etter tørkinga pressa vi den sjøl og sendte til Tromsø til F. Dreyer. Det blei betalt fra kr 1,20 til kr. 2,40 for vekta som var på 20 kg tørr fisk. Fiskebuntene rodde vi først om bord i lokalbåten (hver bunt var 2 vekt, altså 50 kg) hvor de blei tatt imot. Frakta blei betalt av kjøperne i Tromsø.

Nå måtte lina ettersees, kvesses og bøtes før vårfisket. Den gamle lina blei skåret opp til sperregarn (den gamle lina hang i sjåen) cirka 80000 sperregarn som fisken skulle sperres sammen med. Etter vårfisket var det å vaske båtene og tjæresmøre dem inn og utvendig og gjøre dem klare til seifisket igjen. Seien kom årviss, og utenfor Makkaur er det gode seigrunner. Stedet ligger åpent mot storhavet, og vinterstormene kunne kanskje tatt motet fra en hvis det ikke var for at en så godt kjente til hvordan det pleide å være på vår værharde kyst. Havet kunne komme i veldige bråtsjøer drønnet mot land så båtene måtte settes opp til bolighusa, og vi måtte rope til hverandre for å bli hørt under dette. Den som ikke var vant til slikt kunne nok bli fælen.

Men når sommeren kom med riktig fint vær, var det koselig. Da sto midnattssola, rød som en ildkule over fjellene som lyste vakkert variert fargespill, med gråstein og snøflekker og grønt og brunt, og speilet seg i sjøen hvor selen spratt og gjorde kollbøtter. Det var et skjønt syn, et uforglemmelig skue, ingen kan glemme noe så vakkert. Etter at vi flyttet til Båtsfjord blei alt så forandret. En smertelig lengsel etter mitt fødested kom over meg, og jeg blei sår i sinn. Jeg syntes alt gikk i stykker, følte meg så fattig og trist og gleden var ikke den samme som heime i Makkaur hvor min vugge stod.

Alt var så stille her, ikke noe sjødrønn, ingen spenning slik som ute ved kysten hvor det var vanskelig å komme i land. Nå er det bare kjære, gode minner som kommer igjen og igjen. Så siger gjerne den kjente, gamle sangen frem fra erindringen. Den som er slik «Nei, intet sted på jorden er skjønt som du mitt kjære hjem».

Man koser seg alltid best
i møbler fra Nakken og Bjerk.

MØBLER OG UTSTYR

Nakken og Bjerk

Annose 1962

Fordelen med dårlig hukommelse er at vi kan glede oss flere ganger av samme ting....

Portrett Alfons Gerhardsen.

Alfon Kristian Gerhardsen ble født i Straumsbukta på Kvaløya utenfor Tromsø i 1888. Alfon var nest eldst i en søskenflokk på 10 stk.

Han giftet seg med Ingvarda Gerhardsen fra Alteidet i Nord Troms. De flyttet i 1929 fra en fattig tilværelse på Alteidet via Bergsfjord i Loppa kommune, hvor Alfon drev fiskebruk sammen med Norman Larsen (far til Olai Larsen som senere drev møbelforretning i Båtsfjord). Familien bodde i et lite hus på ei øy i nærheten av fiskebruket. Tilværelsen var også her usikker og sommeren 1930 flyttet hele familien til Båtsfjord, hvor en var i underkant av ett år før en flyttet tilbake til Bergsfjord. Året etter, i 1932, flyttet de atter en gang til Båtsfjord, hvor de slo seg ned for godt. Familien bestod da av Solveig, Kåre, Arne og Aud, og på slutten av 30 tallet ble siste tilskuddet Randy født i Båtsfjord.

Familiens beslutning om å flytte til Båtsfjord var ikke så enkel, da en ikke hadde penger til reisen. Alfon måtte derfor reise i forveien. I Båtsfjord prøvde han hos flere å få låne penger, slik at resten av familien kunne komme etter. Han spurte bl.a. en av da tidens mest velstående familier, men fikk nei til svar. En postmann ved navnet Voktår lånte han kr. 50,-. Ingvarda og ungene tok da lokalbåten til Skjervøy og hurtigruta videre til Båtsfjord.

Familien flyttet inn i et lite hus i Neptun bukta. Huset hadde Alfon benyttet som lokale for sin landhandel på Alteidet. Huset demontert og plankene nummerert og sendt med godsbåt (m/s Tore Hund) til Båtsfjord.

Erling Bjerk fra Båtsfjord var med å demontere huset på Alteidet og sette det opp i Båtsfjord.

Da huset kom til Båtsfjord var det fortsatt masse snø og en hadde problemer å finne veien. Huset ble plassert alt for nært veien, men dette ble oppdaget først da snøen var borte.

Familien fikk etter hvert bedre tilværelse i Båtsfjord. En fikk en ordnet seg med 3 kyr, sau, geit og en gris og familien var straks mer selvhjelpen.

Bestyrer hos Hans Nergaard.

Alfon ble bestyrer på Hans Nergaard Landhandel filial, som egentlig var et telt. Filialen var på samme sted som senere Godtlibsen gården ble bygd.

Filialen var kun åpen om våren og sommeren p.g.a. vårfiske. I denne perioden kunne det være opp til 5000 fiskere som kom til Båtsfjord. Det kan bl.a. nevnes at i høysesongen kom sunnmøringer nordover og drev sommerbutikk i store sirkustelt, hvor de solgte klær.

Fiskerne begynte gjerne å prute på dressen i april og gjorde det endelige kjøp på slutten av sommeren når fiskesesongen var over til en gunstig pris.

Starter egen Landhandel.

I 1933 startet Alfon egen Landhandel ved det nåværende Båtsfjordbruket. Han drev der til 1935, hvor han så flyttet til Bjørnenakks fiskebruk (nåværende Trygve Nilsen), hvor han leide butikk lokale. Her drev han Landhandel til 1940.

I 1939 åpnet han filial i Neptunbukta i et Stabbur og der var sønnen Kåre bestyrer, som 15 åring med lånt handelsbrev.

Alfon var en skikkelig kræmer. Det kan bl.a. nevnes at Alfon brukte og kjøpe opp varer, for det han hadde økonomi til, av restbeholdningen til sunnmøringene før de reiste sørover. Han solgte dette senere med god fortjeneste.

Nytt hus.

I 1937 bygde familien nytt hus i Neptunbukta. Huset ble bygd av Jørgen Hofsø Huset kostet kr. 3.000,-. Utvendig ble huset malt med tran og hvit oker (malingspulver). Innvendig hadde en ikke råd til å male før under krigen. Huset ble ikke isolert. Det var ovn på hvert rom og alle ungene hadde hvert sine rom. Til å være på den tiden må en kunne si at man hadde det rimelig bra.

Fjøs og stabbur ble flyttet på skinner.

Det røde stabburet som stod bak nyhuset, (slik vi opplevde det på 60 tallet) stod opprinnelig på nedsiden av veien. Da en bestemte seg for å flytte stabburet og fjøsen stod en overfor valget med å demontere eller flytte dem på annen måte. En fikk idéen om å legge skinner på bakken og dro både stabburet og fjøsen opp bak huset. Mange båtsfjordinger hjalp til.

Bildet Alf – Kåre Gerhardsen

Bildet fra 1935 av Gerhardsenhyse. Det lille huset i forgrunnen ble demontert på Altaeidet og flytte til Båtsfjord i begynnelsen av 30 årene. Den eldre garden husker kanskje at det varkafé i lillehuset de første årene etter krigen.

Alf – Kåre Gerhartsen

Solveig drev kafé i gammel huset.

Da familien flyttet inn i ny huset, og det lille gammelhuset ble tomt, fikk Solveig låne huset til å starte en liten kafé. Ingvarda hjalp Solveig med å bake kaker, men ville ikke jobbe i kaféen. Kaféen med sine 8 bord og smakfulle kaker ble veldig populær blant fiskerne i Båtsfjord, og Solveig stortrivedes som kafébestyrer.

En litt morsom historie er den gang båtsfjordingen Øyvind Myre, en kraftig kar, kom innom kaféen la armene opp på glasskakedisken og pang så sprakk hele disken i tusen knass. Kunden ordnet etter hvert opp og Solveig fikk ny disk. Under krigen ble kaféen leid ut til forsyningsnemda.

Brann i butikken 9. april 1940

Den 9. april var en skikkelig vinterstormdag i Båtsfjord. Folk fyrte heftig i vedovnene. I butikken til Alfon begynte det å brenne bak ovnen. Heldigvis fikk en slokket brannen. En av sønn Arne sine kompisar, Alf Klaussen, ropte fortvilt ***”Berg sjokoladen, berg sjokoladen”***. Alfon hadde ikke forsikring, så branntilløpet kunne fått fatale konsekvenser.

Gammelbutikken

Bilde Alf-Kåre Gerhardsen

Brann i nyhuset i 1941

Familien flyttet som nevnt inn i nyhuset i 1937. En vinterdag i 1941 våknet sønnen Arne plutselig opp midt på natten og gikk ned fra soverommet sitt på loftet og ned i stuen. Da stod hele stubordet i flammer. Et talgelys var glemt og brent ned slik at duken hadde tatt fyr. Arne fikk alarmert familien og brannen ble slukket. Alfon hadde heller ikke her forsikring.

Alfon var hemmelig hjelper under krigen.

Det kan nevnes en litt spesiell sak fra andre verdenskrig. En eldre dame Johanna Klævik holdt i 10 måneder skjult ekteparet Andreas og Alfhild Bruvoll. Bruvoll hadde flyktet fra Persfjord via et huleopphold på fjellet før de kom til Båtsfjord. Tyskerne var på jakt etter dem fordi de hadde skjult russiske straffefanger.

Ekteparet Bruvoll fikk bo i all hemmelighet i fjøsen i Molvika til fru Klævik. Det knapt noen i Båtsfjord visste var at Alfon i over 10 måneder rodde flere ganger i uken over fjorden med mat og drikke til Bruvollparet.

Etter krigen ble nesten Alfon arrestert fordi en del båtsfjording trodde han hadde drevet med hemmeligheter for tyskerne. Noen hadde observert han roene til Molvika. Da sannheten kom for en dag ble selvsagt Alfon ”frikjent”. Selv kona Ingvarda visste ikke at Alfon holdt liv i familien Bruvoll.

Alfon elsket livet som kjøpmann og gikk innfor det med liv og lyst. Startet arbeidsdagen i 5 tiden om morgnen, liten matpause på dagen og deretter ned i butikken. Han reiste sørover for å prøve å finne fabrikker, som var villig til å hjelpe med diverse varer, inkl. arbeidsklær til fiskere.

Solgte til fiskerne på kreditt

Mange fiskebåter, spesielt fra Lofoten, som hver vår/sommer var i Båtsfjord ønsket å handle med han "Geharsen". Alfon satte stor pris på fiskerne. Han stolte på dem og gav dem kreditt. De betalt ofte første etter tre måneder før de dro hjem til Lofoten, da var det vanlig med en liten oppgjørsdram inne på kontoret til Alfon.

Hans store drøm og ønske var at noen i familien, og han tenkte nok da på Aud eller Randy, skulle overta landhandelen. De jobbet der sammen med han i mange år. Da Alfon fikk hjerneslag høsten 1966, så falt det seg naturlig at Randy og hennes Martin Langvoll overtok landhandelen, som da skiftet navn til Alfon Gerhardsens eftf.

En tar nok ikke for hardt i om en sier at Alfon var en ekte, flink kjøpmann med et stort hjerte og alltid et smil på lur. Han stod i jobben til han som 79 åring dessverre fikk hjerneslag. Han kom seg aldri etter dette, og døde på sin sønn Kåres fødselsdag som 81 åring.

Alfon på sitt kontor

Bildet Alf – Kåre Gerhardsen

Alf – Kåre Gerhardsen

Fra arktisk prakt til solnedgangsfjellet.

Av Randi Sætre

Det var stor utvandring fra Norge til Amerika på slutten av 1800 – tallet og på begynnelsen av 1900 – tallet. Også fra vår kommune dro mange familier, og også enslige, til Amerika for å søke lykken og starte et nytt liv. Mange solgte sine hus og eiendeler for å få råd til å reise den lange veien.

(Jeg har faktisk en bokhylle som mine oldeforeldre kjøpte hos familien Wikander fra Østerelva som dro til Amerika).

Vi har vel nesten alle hørt om at vi har slekt som utvandret. Allerede som barn hørte jeg om farmors slektninger som dro ”over there”. Jeg husker jeg så bilder av folk utenfor hus omgitt av store trær. Det var ”amerikafolket”.

De fleste som dro, holdt kontakten med familien i gamlelandet. Brev med bilder og beskrivelser om hvordan de hadde det, ble sendt til familie og venner. Bilder er tatt vare på, men mange har kastet brev. Kontakten mellom de som utvandret og de hjemme, opphørte da nye generasjoner kom til.

Jeg har mange ganger lurt på hvordan de fikk det – de som dro. Hvordan var det å komme fra en liten plass ved kysten i nord til store skoger eller prærier ?

For en del år siden fikk jeg besøk av en mann fra Tromsø. Han viste meg en bok med bl.a bilde av mine oldeforeldres hus i Sandfjord i Syltefjord ! Det viste seg at denne mannen var min firemenning. Hans søstre hadde vært i Amerika på besøk hos slektninger, og med seg hjem hadde de en bok som en dame hadde skrevet. Den handlet om hennes liv i Norge og i Amerika.

Det ble mye slektsprat, og jeg fikk adresser til fjerne slektninger i Amerika.

Det var ikke lenge etter dette besøket at jeg sendte brev til min fars tremenning i Sør – Dakota.

Så kom overraskelsen i posten!!

Jeg fikk nemlig boka: ”From arctic splendor to sunset mountain” (fritt oversatt: Fra arktisk prakt til solnedgangsfjellet) skrevet av Nellie Simonsen Westerskow.

Nellie var kusine til min farmor, Hildur Pedersen. Nellie ble født i Sandfjord i Syltefjord 1.juli i 1900, og var 5 år da familien emigrerte til Amerika. I alle år skrev hun ned hendelser i familien, samlet på ”gullkorn” fra barna osv. Hun hadde også skrevet ned mye av det hennes mor og far hadde fortalt henne.

Det ble en bok av dette, og i en alder av 91 år, ga Nellie ut boka om sitt liv!

Nellies mor, som også het Nellie, ble enke etter at hennes mann forulykket på havet. Hun var alene med sønnen Arthur. Hun ble så gift med Esaias Simonsen og de bosatte seg i Vesterelv i Syltefjord. Senere flyttet de til

Sandfjord, der de bodde sammen med Nellies foreldre Golla og Thomas Mikkelsen som hadde telegrafstasjonen i bygda.

Esaias hadde en drøm om å eie egen jord, og bli jordbruker. Venner av familien, Ole og Julia Løkken, hadde emigrert noen år tidligere. De hadde i brev fortalt om sitt nye liv, og familien Simonsen bestemte seg for å prøve lykken i Amerika.

I 1903 dro Esaias og Arthur til familien Løkken i Rice Lake i Wisconsin. De fikk seg arbeid i tømmerskogen, og i 1905 hadde de tjent så mye at de hadde råd til å få resten av familien til Wisconsin.

Så i juli samme år, kunne Nellie og de fem barna ta fatt på den lange reisen. Mor, Eivind 11 år, Aasta 9 år, Thorleif 7 år, Nellie 5 år og Renard 2 år dro først til Vardø. Turen gikk så til Trondheim med båt. Etter en overnatting der, ble det en båtreise til Hull i England. Der ventet en togreise fra Hull til Liverpool. Nellie forteller i boka si at toget var stappfullt. Hennes mor og de fem barna ble tildelt to seter.

Så kunne familien gå om bord i "Saxonia" som skulle ta dem til deres nye hjemland. Turen over atlanten ble alt annet enn lett. Det var mye sykdom om bord og mange døde. Det var dårlig med mat og dårlige sanitære forhold. De dro fra Liverpool 1.august og ankom Boston 10.august. Nellie forteller at moren var sjøsyk hele den tiden båtturen varte. Lille Renard ble også syk. Det var en lettelse da skipet ankom Boston, og en utmattet familie kunne sette seg på toget til Wisconsin. Nellie forteller at hun husker ingenting av denne togturen – hun tror at hun sov hele veien.

Familien leide et hus i Rice Lake - i nærheten av togstasjonen. Alle de små barna var redd for togene. Noe sånt var de jo ikke vant til!

Endelig var familien gjenforent! Farens lønn som skogsarbeider var dårlig. Når husleie var betalt, var det ikke mye igjen til mat for en stor familie. Mor Nellie hadde store problemer med å venne seg til sitt nye liv. Hjemme i Sandfjord var det bestandig nok av god fisk og tran. De hadde rugbrød og melk. Her i sitt nye hjem var det kun hvetebrød – lite av det og.

Dårlig med mat, gjorde sitt til at lille Renard ble syk og døde bare noen uker etter at de var kommet.

Høsten 1905 begynte de tre eldste barna på skolen. Læreren forandret barnas navn. De visste ikke om det var for at de norske navnene var vanskelige å uttale, eller om læreren ville amerikanisere dem!

Vel, Eivind ble til Eaven, Aasta ble til Esther og Thorleif ble til Olaf.

Alle måtte ta sin tårn! Når skolen hadde ferie, måtte barna arbeide. Eivind og Thorleif arbeidet på nabogårder og Aasta passet barn for naboer.

Familien Simonsen bodde i Rice Lake i et år. Esaias fikk høre om en mye bedre betalt jobb ved et sagbruk ved Lac Courte Oreilles indianer reservat. Men mor Nellie ble ikke henrykt. Hun hadde lest om indianere, og var livredd!

Noen måneder etter at Esaias var dratt, flyttet resten av familien etter. Her bodde det andre familier fra Norge, Sverige og Danmark. Mor Nellie følte seg litt tryggere – det var ikke bare indianere som var naboer.

En dag banket det på døra, og da mor Nellie åpnet, sto det en indianerdame utenfor. Hun hadde med seg en kurv full av frukt og grønnsaker. Nellie ble så redd at hun slamret døra igjen! Da Esaias kom hjem denne dagen fikk han høre av barna om denne hendelsen. Han fortalte da at indianerdamen bare skulle ønske familien velkommen, og gi dem en gave i form av frukt og grønnsaker. Nellie ble flau da hun hørte dette, så dagen etter da den samme indianerdamen kom, fikk hun komme inn!

Men barna fikk gode lekekamerater i reservatet. Lille Nellie fant sin bestevenninne her.

Eivind hadde lært å ri, og ville vise sin mor hvor flink han var. Men akkurat denne gangen falt han av hesten og ødela den ene hoften. Han ble operert, men fikk store plager og han måtte tilbringe to år på et barnesykehus.

Aasta fikk en streng forkjølelse med halsbetennelse, og var veldig syk. En ung lege kom for å undersøke henne. Han sa at hun hadde difteri, og han måtte årelate henne. Legen traff hovedpulsåren, og Aasta blødde i hjel. Hun ble begravd i 1907 på samme kirkegård som lillebror Renard.

Etter flere tragiske hendelser, var det en gledens dag da lillesøster Ruth ble født i januar 1908! Men mor Nellie var ikke frisk, og ble liggende i flere måneder. Nellie forteller at det var norske damer som kom og hjalp familien. Det var fru Jakobsen og fru Sørensen som vasket klær, lagde mat og hjalp Esaias med stell av barna.

Da mor Nellie ble frisk, kom det en ny trist beskjed. Arthur, hennes eldste sønn, var død av tuberkulose.

I ettertid undres Nellie hvordan moren overlevde den ene tragedien etter den andre.

I 1909 ble sagbruket Esaias arbeidet på, nedlagt. Alt ble revet ned, og folk måtte flytte.

Det ble trist å måtte flytte fra alle vennene de hadde fått.

Nå kunne endelig Esaias få oppfylt sitt ønske om egen jord! Han kjøpte jord i Stone Lake, Wisconsin. Sandfjord, der de bodde sammen med Nelliens foreldre Golla og Thomas Mikkelsen som hadde telegrafstasjonen i bygda.

Familien flyttet inn i eget hus etter noen måneder. De hadde ku, hest, sauer og høns. Det var gode forhold for å dyrke grønnsaker, og det vokste bær av mange slag på eiendommen.

Men i tillegg til å drive gårdsbruk, måtte Esaias arbeide på jernbanen som lå 3-4 km fra gården. Det meste av arbeidet på gården falt på Nellie og barna. Familien snakket bare norsk hjemme, og selv som godt voksen husket Nellie flere ord og uttrykk. De sendte ofte brev og bilder til familien i Sandfjord. Tilbake fikk de nyheter fra gamlelandet. Det hendt også at det kom besøk helt fra Sandfjord til Wisconsin!

De norske immigranterne hadde et godt samhold. De besøkte hverandre ofte, og hjalp hverandre så godt de kunne.

Esaias og Nellie ble boende på gården etter at barna ble voksne og flyttet.

Da Esaias ble enkemann, solgte han gården og flyttet på pleiehjem.

Datteren Nellie ble gift med Nels Westerskow, en dansk innvandrer, og flyttet til Sør – Dakota. Her drev de gårdsbruk. De fikk fire barn, og den yngste sønnen overtok gården.

Nellie flyttet til byen Buffalo der hun de siste årene av sitt liv bodde på et aldershjem. Hun døde over 103 år gammel.

Hun avslutter boka om sitt liv slik:

«Mitt liv har vært full av utfordringer og også lykkelige stunder. Men jeg har aldri hatt det så travelt at jeg ikke har hatt tid til hver kveld og beundre de gylne solstrålene over Lone Mountain.»

Noen ganger er snart lenge.

Hermod 7 år

Bensin

Ka kommer det av at når bensin måleren i en bil nærmere seg null, så slutter alle som e i bilen å snakke.

E de redde før at bilen

skal høre kor lite bensin det e igjen?

De bare ser ut av vinduet og late som ingenting.

Det e som om de trur at hvess de ikke sier nokka, så kan de kjøre fra Bodø tel Tromsø på tom tank!

Når æ har fått husarrest, slår æ på tv-en.

JØRGEN 8 ÅR+

Når du er på Skansen

Hviste du da, at?

ølet og mineralvannet,
komfyren på kjøkkenet,
lydanlegget og forøvrigt alt
det elektriske utstyr,
samt stoler og bord,
og til og med «gliset»
(ID 19) som direktøren
og fruene bruker,

er kjøpt hos

EVERTH BRYGGARI

SIMRAD

Eneforhandler i Finnmark:

CITROËN person- og lastevogner
SISU lastevogner

Strikkhopp.

Det var
markedsdager i
byen, og Nils gikk
forbi en stor
mobilkran som holdt
på å heise en bleik
kar med strikk rundt
beina.

-Her får du gratis
strikkhopp, sa
kranføreren til ham,
- det er bare å stille i
kø!

- Det kan du
glemme, svarte Nils.
- Jeg ble født på
grunn av gummi
som røk, og jeg har
ikke tenkt å dø på
samme måte!

Annonse 1962

Idioten

Den største idioten (og det kan du huske tel næste gang du gjør det) er typen som kommer inn i hotellresepsjon kor det står mange fra før og vente på heisen.

Den lille knappen lyse som sola fra skyfri himmel,
og vise at alle de andre allerede har trøkket.

Allikevel går han bort og trøkke en gang tel.

Det er akkurat som om han ønsker å si: "Se! Hær kommer han med den magiske fingern."

Julehilsen fra ordfører Geir Knutsen

For tiden så arbeider vi politikere sammen med de ansatte i kommunen med å lage neste års budsjett. Dette er et viktig arbeid, da det er budsjettet som blant annet danner grunnlaget for vårt tjenestetilbud. Kommune økonomien er også i Båtsfjord veldig anstrengt. Vi ser fortsatt at utgiftene vokser mer enn inntektene. Dette kan ikke fortsette, og det er da vi politikere, skal og må ta viktige beslutninger.

Adventstiden, julehelga, med feiring og mattradisjoner, er antagelig den høgtida som mange har størst forventninger til. Og som vi enkeltvis eller sammen med familie, venner eller andre, gleder oss ekstra til. Dette er ei tid vi har planlagt i lang tid for å kunne feire ei god og tradisjonsrik jul. I år som i fjor. [Skriv inn et sitat fra dokumentet eller sammendrag av et interessant poeng. Du kan plassere tekstboksen hvor som helst i dokumentet. Bruk kategorien Tegneverktøy for å endre formateringen av tekstboksen for sitat.]

Vi har det godt og trygt vi som kan vokse opp i Norge og Båtsfjord.

Jeg vil på vegne av oss politikere ønske alle en fin adventstid, ei god og fredelig jul og et godt nyttår!

Med vennlig hilsen

Når du sitter over for en viktig person - så forestiller deg at han sitter der i lange underbukser. Det var på den måte jeg klarte meg i politikken

Geir Knutsen

Årsmøte

Båtsfjord Historie og Museumslag avholder årsmøte søndag 17. februar 2014 I lensmannsgata 4. (Museet) Klokken 1930.

Vanlige årsmøte saker.

Saker som ønskes behandlet på Årsmøte må være styre i hende innen 20. januar 2014

Styre

Husk at du kan gi Grasrotandelen din til Båtsfjord Museum og Historielag.

Baadsfjord i finnmarken 17.mai1914

*Dette bilde har vi fått tilsendt fra Tor Haug, Tromsø (utfløtta Lofotværing).
Han lure på om noen kjenner personene på bildet, i tilfelle ta kontakt med
Båtsfjord Historie og Museumslag ved Alex Bolle.*

Båtsfjordkalenderen» 2014

Er nu i salg på Båtsfjord Museum, Båtsfjord Biblioteket, Båtsfjord Service og Sommer Kafeen i Syltefjord. Kalenderen koster kr.100,00 -. Den kan også bestilles hos Alex Bolle tlf. 917 75 292 eller på mail - abolle@online.no.

Ho mamma er best til å leite. Han pappa kommer på siste plass.

Kristian , 6 år

Styre i BHML.

Styret i BHML består av Alex Bolle leder, Randi Sæter kasserer, Torbjørn Tangen sekretær, Ståle Olsen og Gerd Karin Tobiassen styremedlemmer. Varamedlemmer er Bodil Persen og Karianne Marcussen.

For meg er mat en kompensasjon for Sex

Medlemmer.

Båtsfjord Historie og Museumslag har pr. i dag 63 medlemmer, men ønsker oss flere. **Bli medlem du også!**

Medlemskontingenten for 2013 er kr. 300, -, for alle medlemmer

Som medlem vil du få tilsendt medlemsbladet ” *Gammelt og Nytt*”. Som kommer ut 4 ganger i året. Medlemskontingenten kan du sende til Båtsfjord Historie og Museumslag, Lensmannsgate 4, 9990 Båtsfjord.

Bankkontonr.:4930.12.92901

Trangen til å kysse er like vanskelig å beherske som trangen til å klø seg.

Etterlysning!

Har du bilder eller ting som du vil gi til Museet, ta gjerne kontakt, eller kom å besøk oss i Lensmannsgate 4

Eller du har ei god historie eller avisutklipp som du vil dele med oss?

Middagsmat lar seg oppvarme, men ikke kjærligheten.

Stoff til bladet

Har du stoff eller bilder som vi kan bruke i bladet, kan du sende det på mail til abolle@online.no eller til Alex Bolle Postboks 137, 9991 Båtsfjord. Alt stoff taes i mot med takk. Du kan også ta kontakt på mobil 91 77 52 92. Neste nr. vil komme ut i mars 2014. Stoff til bladet må sendes innen 1. mars 2014

Kvinner som ser opp til mannen som verdens hersker, er som regel ugift.